

In Viri
Doctissimi, Clarissimi, Optimi,
THOMAE ALLENI.
& Philosophi & Mathematici Summi,
Ultimo Septembris MDCXXXII
Oxonii demortui,
Exequiarum Iustis
Ab Alma Academia postridie
Solutis,

Orationes Binæ.

Prior habita est in Aula Gloucestrensi,
vnde pompa Academica est elatus.
Posterior, cum, ad Tumulum, in
Collegium S. Trinitati recipiatur est.

— *ingentis retinet Virgilia Fama.*

LONDINI,
Excudebat G. Stanesbeare,
MDCXXXII. II.

1. Introduction

at the end of 1876.

NOBILISSIMO ATQVE
PRÆCELLENTIS S.
EQVITI,

D. KENELMO DIGBETO

D. D. D.

Guilielmus Burtonus ;
NON SINE SVMMA ADMIRATIONE
ATQVE CVLTU
TOT IN VNO HOMINE
VIRTVTVM.

Mitto ad te, Eques flustr. lauda-
tiunculam funebrem in obitum
ALLENI Tui, eneuem quidem illam,
atque ingenti tantarum laudum cumulo
penitus imparem. Tu vero, pro Animo illo
Tuo Excelso, atq' vere Nobili, pro Can-
dore etiam Tuo, atque egregia erga ho-
mines mei ordinis Humanitate, ignosces
juveni, atque adeo rerum imperito, in
funere tam Divini sensu peroranti. Ac-
cedebat & alia, quæ & peritissimum
virum, atque variarum rerum usu ap-

primè exercitatum, facile deterrerent,
ingeniumque omne detererent, atque
expectorarent. Fateor n.

Difficilem tenui sub iniquo judice causam;
rudi, inquam, illâ, atque illepidâ Lite-
ratorum plebecula; qui frequentes tamen
ad funus ipsius concursitarunt. Necesse
autem est ut cordatores viros semper ex-
cipias, quibus tanti viri singularis eru-
ditio semper cordi fuit. Horum ego fa-
vori confusus, επιταφιος σοφιστης evadere ni-
bil dubitavi. Atqui iam porrò divina-
prope illâ, quâ te omnes esse prædicant,
fretus clementiâ, Tibi, Vir Nobiliss.
oratiunculam hanc, re quidem exiguanz,
summo tamen cum honoris affectu trans-
misi, ut Clario legendam Deo. rapt.

Lan.

Laudatio funebris in obitum Viri

Excellentiss. D. THOMÆ

obitui *ALLENI.*

Insignissime D. Viccancellarie,

Viri Venerandi,

Clarissimi,

Doctissimi,

Dicturo mihi aliquid, atque illud quidem breuiter, pro, & loci huius, atque etiam temporis ratione, in funere Viri incomparabilis THOMÆ ALLENI. plurima simul occurruunt exoptanda. Non, inquam, ingenium, non ad hanc rem artes variae, non absoluta, inquam, illa tot scientiarum *πανωτλία*; nec quicquid demum aut ex rhetorum, aut sophistarū scholis adferri huc possit. Deus bone! quam minutula sunt ista omnia, atque penitus evanida? Quis enim erit ille, Auditores, exercitatis simus licet quivis, in uniuerso dicensi genere, qui ad tantarum laudum dignitatem unquam se speret posse loqui? qui tam insigneū eruditioñem, atque pene inauditam, qui tam ingentem animum, atque infraetum ullo artis subsidio vel leviter possit adumbrare?

umbrare? Exoptandum mihi potius à vobis momenti unius atque alterius spatiolum, quod pro humanitate vestra mihi concedetis. Desiderandus à vobis fauor aliquis, vel in defuncti iam præcellentissimi Viri honorem; atque ingenuus candor, quem vivo illi, plurimi certò scio negarunt. Novi enim ego, Viri Academici, quām difficilem apud aliquos sustinēam provinciam, quām minimum ijs persuadere possim de Viri huius τύπων eximia Eruditione, Integritate, reliquis etiam egregijs animi Virtutibus. Fuit n. is ARLENVS hic noster, quem cum pauci admodum (prefer-
tim propter insitam vulgo literatorum huius saeculi barbariem, atque inhumanitatem) bene norint, è paucis tamen illis (quod cum ingenti animi mœrore atque indignatione loquor) vel paucissimi pro debito honorarunt. Solenne nimirum hoc vitiam, magnorum hominum Famæ inuidere, Eruditionem interim nihil intelligere; scientiam illam ultra humanam prope sortem, diviniorisque animi sensus, vel malefici stigmate turpiter proscindere, atque condemnare. Utinamque, Auditores, tot infanda ubique non occurserent exempla, ignorantiae dicam potius, an invidiae manifesta indicia. Notum esse vobis opinor de *Hypatia*, filia, dicam audacter, vel præstantissimi Mathematici *Alexandrini*; quam etiam ipsam, Gram-

Grammaticorum pacie, summum & philosophum iure appellari & Mathematicum. à Christiano tamen Episcopo, *Cyrillo* nimirum, scelere fere inaudito, atque in ultimas terras exportando, condemnata est, atque indigna morte interempta. Quid verò hoc in genere perpessus sit ~~trahere in suos~~ ille *Rogerus Baconus*, notius est fortassis eruditæ caueæ, quām ut ego interpretari debeam; quem cum gravi errore, atque turpi ~~rapaciam~~ læserit vir aliter eruditissimus *Iohannes Balanus*, admonitus tamen à Doctissimis viris, pro ea, quā erat in hoc negotio modestia, in iterata Centuriarum ipsius editione ~~trahere in suos~~. De **A L L B N O** vero, (neque enim refert quām male audiat apud ineruditos, atque æui nostri mera prostibula) nihil est quod mbo omnino indigeat aut patrocinio, aut ~~trahere in suos~~. Summus ille eruditissimorum hominum consensus (quorum ego testimonia cum admiratione semper suspicio, atque veneror, quando per infantulam meam ætatem nunquam licuit tantum Virum, nisi de facie tantum nosse) tem, extra omnem, quod dicunt, aleam, apud aquos rerum aestimatores, ponere deberet. Miserrimum enim illum dixerim, fortunatissimum alioqui Senem, si ex tantillo momentio, sinebri dico hac mea laudatione, in doctrina tam amens, p̄ t̄ erga Rēpub. Literatiam metitorum commemo-

ratio expectaretur. Intelligo enim, Auditores, quām impares ad hoc onus sint humeri mei, quām ferre recusent. Noluitamen impositum mihi semel aliqua cum fide, propter animi infirmitatem, deponere. Cum autem ad ipsum opus me accingo, statim occurrit, primo rei tam arduæ intuitu, *Homericum* illud,

Tί πρῶτον, τίδ' ἐπειδὴ, τίδ' οὐτάτιν;

Quod si quis pro dignitate illum laudare velleret, ingrediendum ei sane esset ^{τιλαρίς πολύλεπτος} in immensam scilicet rerum variarum sylvam, obstructamque, & penitus inextricabilem, adeo ut ævi unius, aut sæculi narrationem, non hominis pertexurus videretur. De cuius quidem incunabulis nihil est quod ego dicam; de quibus fortasse vel avorum nostrorum memoria nihil cognitum sit; ita sumus nos omnes ^{ἐφεκτοί}, si tam ad remotam antiquitatem comparemur. Procerum, regumque pueros libentius in fascijs, atque cumnis demiramus. Sed A L L E N I verò, cui nostrum, non dicam, infantia, aut pueritia, sed virilis illa ^{είρηνη}, atque in senilem prope ætatem vergentes anni noti sunt? Nihil dicam de primis ipsius stipendijs, sub triviali fortassis aliquo ludimastro; nihil de primis studiorum rudimentis, quæ in celeberrima hac poluit Academia. Illud tamen obseruabitis, Academicis, quod

quod vestris plerisque magistellis vel ruborem
suffundat, cum fuisse studiosorum concursum,
quasi ad commune aliquod incendium extin-
guendum conuenissent, cum hic noster ^{o. Barua-}
^{o. 1615} lectiones illas haberet solennes, Magiste-
rij gradum suscepturnus; in tantum, ut timere-
tur, ne doctorum hominum multitudine at-
que concursu, ipsi parietes disrumperentur.
Cum hodie in scholis, propter insignem aliquā
negligentiam, nec Auditores habeamus aut
doctos, aut candidos, præter parietes, Magiste-
rij gradu tandem insignitus ē S. S. Trinitatis
Collegio ad Aulam hanc nostram *Gloucestrien-
sem*, Antiquissimum quondam Coenobium
Benedictinum, advolavit: Fortassis vel quod
studijs Societatis suæ minus caperetur, Mathe-
maticis autem quām intentissimè addictus es-
set, ideoque Aulam hanc nostram propter in-
signiores aliquot Mathematicos quondam ibi-
dem commorantes, locum vel maxime idoneum
arbitraretur his disciplinis adipiscendis.
Solemus enim, Auditores, ea loca frequenta-
re, in quibus præstantissimos atque doctissi-
mos Viros vel studuisse, vel docuisse, vel etiam
vixisse audivimus. Aulam autem hanc *Glou-
cestriensem*, plurimos quidem egregios emis-
se Mathematicos, nemini dubium videtur de-
bet, cui vel levissima rei antiquariorum cognitio.
His autem studijs, semper fere inclaruisse *Be-
nedictinos*,

Clem. Reine-
rius bifi. Bene-
dictinorum
*Anglie ex
Biblioth. H. V.*
Rob. Cottoni.

nedictinos, non apud nos solum, sed etiam Ita-
 los, Gallos, indicant *Benedictinorum Bibliothec-
 ae Libris Mathematicis plerumque refertae*, e-
 quibus nemo unquam Clarus extitit nisi prius
 opere aliquo Mathematico eruditionem suam
 egregie testatus esset. Atque iam tandem hic
 noster, non vulgare tantae futurae eruditionis
 specimen ediderat. Omnia jam protinus in
 eum conuersi oculi. Hunc fere unum suscip-
 re Academicci omnes. Quod si quid esset in
 meingenij, Auditores (quod quam sit exiguum
 novi). Dicerem de insigni fortunae contemptu;
 de spretis atque conculcatis honoribus, divi-
 tijs, & quicquid demum est illud, quod vul-
 gus hominum inficetum in bonis esse opinia-
 tur; Dicerem de homine in tantum docta, in
 quantum vel ipsa doctrina possit intelligi;
 Dicerem de rei omnis antiquariæ Scientia;
 Dicerem in universa Medicina de non vul-
 gari doctrina; Dicerem, denique, de uni-
 versæ Philosophiæ, Mathematum, variarum
 linguarum prope stupenda cognitione. Ipsum
 autem omnium sui ævi Mathematicorum non
 dicam Principem, aut Coryphaeum, sed ipsam
 Animam, atque Solem merito appellaverim,
 Varia hac tandem rerum cognitione ornatus,
 in Principum atque magnatum familias acci-
 coepit, non nostratum tantum, sed & extrane-
 orum. Quam enim comiter ad discessum a
 patria

patria sua sollicitatus fuerit ab Illustriss. Comite *Sandviensi* in *Anglicana* sua ~~etiam~~, inter
 vos fortassis aliqui non ignoratis. Ille tamen
 umbris, atque spatijs assuetus Academicis, præ
 Literarum dulcedine, atque tranquillitatis hu-
 ius otio, omnes honores, omnes dignitates
 contempsit. Sæpius autem vocatus, in Nobis-
 liss. *Herois*, Comitis *Northumbriæ*, familiam,
 tandem accessit, ubi quanto cum honore pro-
 sequuti sunt ingentes illi orbis Mathematici
 Atlantes, *Heriotus*, *Dœus*, *Warnerus*, alijque, vo-
 bis, Auditores, vix credibile videri possit.
 Hinc eum rapere Illustriss. Comes *Leceſtrenſis*,
 Honoratissimus quondam huius Academie
 Cancellarius, Episcopatum etiam ei deferre.
 quam quidem dignitatem, pro ingenti illa,
 qua capiebatur viræ privatæ dulcedine, non
 dicam contempsit, sed proſus abnegavit; ut
 potè qui sua semper satur erat virtute, alieni
 nihil aut externi indigus. Considerate autem,
 Auditores, animum verè regium, maximas
 fortunas, non inquam cum quis non habeat
 contennere, sed oblatas ultrò non admittere.
 Ita tamen hic semper latitavit, ut optimo me-
 rito Taciti illud de *Cassij Brusique* statuis, de
 ipso usurpare possim; *Eo ipso præfulgebat, quod*
non videbatur. At nec semper latere potuit tan-
 ta virtus, quin aliquando præstantiss. Virotum
 intima familiaritate, quasi è latebris suis exci-
 tata,

tata, in publicum proueret. Inter eos singu-
lari ei amicitia, atque studijs iunctissimi, Viri
quidem omni laude aut invidia maiores, No-
bilissimus *Savilius*, & præstantissimus ille
Tb. Bodleius, quos vel maximi honoris causa
nomo. Talibus quidem semper, tantisque
viris fufultus atque honestatus, ad declivem
illam ætatem, atque extremam, qua vos ip-
sum nosti, senectutem tandem peruenit; cum
Solone tamen illo *Atheniensi*, *αι πολλα ηλικο-
μενος*, aut discens aliquid semper ipse aut alios
docens; Cuius rei extant luculenta testimo-
nia. Quales autem Viri! Nobilissimus *Essexius*,
Cottonus, *Cambdenus*, *Seldenus*, alijque quos
omnes vel nominare mibique & vobis maxi-
mo futurum esset tædio. Atque iam, Audito-
res, post extrema senectute exhaustum cor-
pus, post abreptos sibi tot præstantissimos at-
que doctissimos amicos, post ingentem, in y-
diversa re literaria, famam atque nomen a-
deptum; quod residuum est *ALLENI* nostri,
videtis. Anima illa purior, atque diuinior,
extrema coeli ambit spatha humanaque omnia
& terrena, quibus nos miseri tam ayide in-
hiamus; ab excelsa despicit, è vinculis tan-
dem atque custodijs huius corporis, iniplam
æternitatis atque veritatis arcedi recepta. At-
que iam, post annum *X C* atque *II* plus
minus exactum ex angusto domicilio ad su-

perna evasit. ALLEGANS cælitum futurus
semper hospes augustissim⁹; non quidem ille,
qui viuus anaplius pati cōrumoliam publicam,
aut male servitorum hominum prob⁹ dignus
esset; sed in bonorum omnium memoria
perpetuò vivere, tum ad egregium omnis
eruditioñ exemplum, tum integritatis. Quid
autem est, Auditores, (hoc enim unum à vo-
bis postulabo) tam sanctum, tam religiosum,
quod impij, atque nefarij homines contami-
nare non audeant; cum & Servatorem no-
strum, omnis vitæ, atque salutis auctorem
διαμονίον ἐχειν καὶ ἀνθρώπων φαγεῖν improbi Iudæi
dicere non horrerent. Lætare verò ALLE-
NE, lætare divina anima; neque enim alia
tibi intentarunt crimina, quam quæ prius
Servatori tuo impij atque execrandi homines
intentarant. Hic autem noster ὁ πανμαρτύρος,
post devictam hominum invidiam, post de-
victam maledicentiam, immanissima monstra;
ab ipsa immortalitatis sede, (siquis ad huc
reliquus est rerum humanarum sensus,) mi-
seros hosce ridet vitiligatores. De quo ego
Ennianum illud tantum, verbis paulum mu-
tatis, usurpabo;

*Hunc nemo lachrymis decoret, nec funera fletu
Faxit: Cur? volitat viru' per ora viru'.*

Atque ita, valete nobis viri præcellentissimi

Reliquæ; Vale tam singularis atque inusitatæ eruditionis præclarissimum monumentum; post exactos apud nos L^X annos, antiquum domicilium, & vetores Lares repetitum.

Oratio

Figure 1: Cumulative joint degree distribution for a 1000 node network.

Architects, select colors with care.

*Oratio funebris in obitum desideratissimi
Viri, Thomæ ALLENI Coll.
Sanctæ & Individuæ Trinitatis o-
lim Socij, & Aulæ Glocestrensis
62 annos Comensalis.*

In tanta paupidi formidine motus

Lucan. lib. 2.

*Pars populi, Iungens ero. Quis vero lachryma-
rum invidet solatia, ubi tam grande dederit
experimentum lacessens fatum? hoc uno fu-
nere faciens periculum, quam graue doloris
pondus vel parare potuit ipsum, vel nos fer-
re? At huic saltē gratulemur infortunij bo-
no, quod inter genitus & singultus (quos
& sepultos taciti suspiramus) dolorem no-
strum vocalem esse patiatur: & communis
sed moosto ore excipere A L L E N V I, tantum
non in morte, sed & in morte, gratum. Pie
redijisti vir vero antiquæ pietatis in matris iam
plangentis gremium, quæ olim Te superba,
meritoque gloriabunda intumuerat. Verus a-
mor inister, huminis est inquieto crepitantis
murmure, donec in oris redeat saos, ut illuc
se deponat, ubi primitus se reccperat. Verum
Tuas pietas devinxit adeo matrem, ut merito
poterit (nisi quod si pietas) ut numiam expro-
brare. Dederat fateor illa Tibi paryulum ter-
rarum,*

rarum, quas possederat, dimensum: Tu huc Te contulisti, ut dissolutis cineribus fias eius terra. Ut ubi olim fueris vivens membrum, nunc Te optasti mortuum. Contulit illa infantis literaturæ rudimenta. Tu postemeritam vitam literatissimum illi dedisti Te. Atque adeo effecisti, ut invitatus videtur beneficia in Te collata foenerari. Liceat prima novissimis componere. In orientis famæ crepusculo, en quam modestus semper egit, quam parcus sui æstimator, alius magis notus, quam sibi, & merita eius ebueccinatite fama publica,

Frons privata manet, nec se meruisse fatetur.

*Claud. de
Cons. Mall.
Theod.*

In artium studijs gliscientibus, quam æquus incessit! Cum nocuus undique rumor ingemuit, en quâ se libravit sapientia: & inter turbidos Ecclesiæ Reipublicæque motus, emisit veluti factionibus, & de altiori Scena impetus despexit malos, satis compositus. Inter honorum blandimenta, quos & propria virtus & magnatum favor illi aptarent, inconcussus stetit, nec magnis se inservit nominibus, gloriæ nequaquam anxius. Ita egregius ille, maximeque idoneus (quæ olim Tiberij Nero-nis querela) abnuebat oblata ci manera, quasi cupiens vita concedere, non alia quam virtutum magnitudine insignis. Quarum gloriam (tan-tum

*Tacit. I. 6.
Annal.*

tum abest ut penitus offuscaretur) magnus ille *Camdenus*, super privatam necessitudinem, publico dignatus est Elogio. Ita gloriae suæ (quod de *Rufo Plinius*) diu supervixit. Clariuit in ore melioris populi, donec in suam quisque literarum Antistes (quorum, comitate demerebatur, & mulcebat animos) familiam adoptaret frequenterque adeò convictibus adhiberet (ita irrepit optimorum animos, ut hospitem eum domi fecerat externus amor) quasi fracta esset societas, cui *ALLENVS* defuissest, dapesque insultæ, quas illius sales non condirent. Sic illius amicitia dictamine optimorum ordo innovuit. Ecce vobis adeò refertum Philosophiæ thesaurum, virum adeò circa controversiam eruditissimum, ut quem homines non potuerunt capere, suspexerint: & qui magnitudinem ingenij cum annis contulerunt, ætatem ultra' putarint. Adeò singuli (fides numinum!) supra humanum crediderunt sapuisse. Adeò ipsas virtutes non impunè coluit. Fictis nimis ad odium rumoribus adstrepebat inconsultum vulgus. Sed ille catenatis Musarum manibus, velut vehiculo, evectus, hisce humi-repentibus nugis non advertit,

Plin. l. 2. Ep. 1.

Examen de improbum in illa

pers. sat. 1.

Castigat trusina.

C

Hæc

Hæc ut transeam, & virtutes illibatas libarem
tantum, Longiori me ambage moratur

Sen. Troade

Mortalis ævi cardinem extremum premens.

Vbi proiecta ætas lafis viribus indies moriebatur, Ævo laxata cutis primo impetu membra viduavit corpore, ut hæsitantem spiritum liber dein exitus evocaret. Ægrè à pertinaci valetudine impetrarunt animam Parcæ. Hinc fuit quod sensim inundantes ingenio suum frigus primo insinuauerant, quasi illo integro congressum formidarent. Hinc quod ultro morientes annos, & consilium moriendi capientes, timide invaserant, succumbere nolenti fortasse impares. Iamque vos moneo, humani staminis ductrices, Beneficium agnoscatis, non Victoriam. Credite illum, cuius temperantia inhiantes vos toties elusit, qui ad bina sæcula produxit vitam, potuisse non mori. Tibi gratias vovemus (A L L E N E) quod Deos absolvens, vergentem naturam, & nuntiata in ruinam sæcula redemisti. Gratiastibi agimus, quod non adcò sterile virtutum sæculum comprehæsti, quin ut bonum exemplum prodiderit: quod nostra ætas aliquid imitandum posteris tulit, nec omnis apud antiquos meliora. Habeat ex te literatissimus *Hakewillus* non calculum modò, sed & exemplare argumentum. Audite vos mortales!

Hu-

Humanæ fragilitatis propugnaculum A L.
LENVS moritur,

Ut vigil insumpta Pallade flamma solet : Ovid.
sic ille perditæ vitæ oleo expirat, sed dulcis o-
dor perpetuat lucem. In hoc sacro Musarum
domicilio radices egit, exinde in Reipublicæ
conspectum, velut in altiores ramos, excrevit;
iamque tabescentes ipsa maturitatè fructus, ad
illam, cui acceptos refert, terram demittit.
Voluit in Novercæ sinu expirare, ne coram
occumbendo, nimium cruciaret Matrem.
Quicquid ætatis retro est, non mors tenebit,
sed vita.

Vt esse Phœbi dulcius lumen solet Sen. Troade
Iam iam cadentis. —

Instar maturi Ciceronis Pomi, decidit, ipso oc- cic. de sen.
casu coelo vicinior senectus, in Autumno, an-
ni perinde ac ætatis. Mortis genus (si *Fabio* Quint. decl. 17.
credatur) commendat infirmitas. Tam placi-
dè ebullijt hoc funus, tam somno similis mors
obrepfit, (cui languor & infidelia membra a-
deo iam diu quasi præluserant) ut vix fidem
nunc habeamus vel morti. At quid exequias
istas *Demostheni* alicui, aut *Ciceroni* par futu-
ras argumentum, ipse sollicito tantum non ex-
temporaneus orator? Liceat hanc mihi euram
remittere, liceat huic supersedere tædio, & illi-
batas

batas relinquere virtutes, potius quam verbōrum penuria carptim perstringere: quodque superest, ultimum ALLEN O nostro dicamus Vale. Vale pie Senex, Vale gratiae posteritati æternū memorande. Abi foelix umbra, adeasque læta beatorum spatia. Petiam Tibi bene nota Sydera; ubi vulgaris animæ felicitati satis erit scire tuum Platonicum, id est, Reminisci. Nos verò tam chari capitis desiderium hoc solatio levabimus, quod saltēm sepulchri Tui gloriam satis cripuimus: quod cum Coelo divisum ALLEN V ha-beamus: quodque

Qui morte reuelli

Hoc sola poterat, poterit nec morte reuelli.

*Ovid. Metam.
lib. 4.*

George Bathurst Magister Artium,
& Collegij Sanctæ & Individuæ
Trinitatis Socius.

